

Autor: Andrew Joyce

Ve své připravované knize *On the Jews* (O Židech) pracuji s teorií trojice časově zásadnějších „velkých reakcí“ proti Židům v evropské společnosti, mezi nimiž se ovšem židovské populace zdatně adaptovaly a posílily své postavení. Proti Židům namířené násilnosti v době křížových výprav, vznik tzv. „rituální pověry“ a s ní spojených lidových představ o Židech spolu s nejranějšími případy vyhoštění lichvářů považuji za klíčové prvky „První evropské reakce“ (1095-1290). Intenzivnější zapojení církve i státu, ruku v ruce s do jisté míry více sociologickým obratem v náhledu církve na Židy (např. činnost Martina Luthera v Německu či **válka proti conversos** ve Španělsku) na přelomu středověku a novověku pak představují „Druhou evropskou reakci“ (kol. 1380-1535). „Třetí evropská reakce“ (kol. 1870-1950) měla poměrně krátké trvání, probíhala ovšem s důrazem na dopady židovské emancipace a naplnění (*na jiném místě eseje popisované*) Mendelssohnovy pluralistické vize - reakce na ekonomický, sociální i politický dopad Židů na evropské společnosti.

AJC byl nejaktivnější lobbistickou skupinou vystupující proti omezení imigrace...

Co započalo jako odpor vůči židovské politické emancipaci, se rychle rozvinulo do koherentní politické filozofie a ideologie, spočívající na těchto klíčových pilířích:

Židé tvoří oddělenou a svébytnou etnickou skupinu, která se od Evropanů svými rysy a charakteristikami ze své podstaty výrazně liší.

Židé jsou neslučitelní s nacionalismem, jelikož mají své vlastní kulturní a národní ambice. Nelze je integrovat a tím pádem fungují jako stát ve státě.

Moderní stát je vystaven agresivnímu, spekulativnímu a kořistnickému kapitalismu, jehož průkopníky a v mnoha případech čelními proponenty jsou Židé.

Židovský vliv na veřejný život těsně souvisí s negativními aspekty modernity a rasového úpadku Evropanů.

Excesy židovského vlivu na veřejný život demokracií si žádají demokratickou mobilizaci antisemitismu pod záštitou antisemitských stran, tisku a šíření antisemitismu v kultuře.

Podobně jako v případě předchozích velkých reakcí byla židovská odpověď zdrcující. Na Západě Židé dále prohloubili své už existující vazby s příznivě nakloněnými evropskými elitami a vytvořili své první formální, sekulární obranné výbory, odkud prosazovali zákony omezující „šíření nenávisti“ a další svazující legislativu. Na Východě se opírali o dvojí strategii. Za prvé přišli s jedním z největších propagandistických podvodů v dějinách a pod záminkou

masových pogromů, údajně vyvolaných a zaštitěných ruskými elitami, začali ve velkém emigrovat na Západ, hlavně do Spojených států, vítání médii živenou záplavou sympatií. Zadruhé pak vrhli svou demografickou sílu a intelektuální agresivitu do komunistického hnutí, kde vytvořili jeho předvoj a s využitím jehož energie vykonali pomstu jak na ruské elitě, jež podle nich nebyla dostatečně příznivě nakloněna jejich zájmům, tak na východoevropských venkovanech, které často vnímali jako stvoření stěží lidská, podobnější dobytku. Konečně se zformoval i sionismus, který sice předkládal Palestinu jako zamýšlenou židovskou domovinu, ve skutečnosti však vytvořil jakýsi kolonialistický „dům na půl cesty“, bezpečné útočiště pro koordinaci s rostoucí a stále mocnější americkou diasporou – a v neposlední řadě i jaderný „bezpečný prostor“ pro případ další reakce. Tyto vzájemně se doplňující strategie se ukázaly být natolik úspěšné, že historik Yuri Slezkine neváhal označit 20. století za „židovské století“.

Druhá světová válka sestávala ze sledu překrývajících se konfliktů, z nichž jeden – Třetí evropská reakce proti Židům – uvolnil po desetiletí, snad i po staletí zadržované mezietnické napětí po celé Evropě. Židé namnoze byli velice aktivními a agresivními účastníky konfliktu, takže masové oběti byly nevyhnutelné. Všechny strany konfliktu utrpěly značné ztráty. Pravdivý, úplný a nezaujatý popis příčin této mezietnické katastrofy i její skutečný rozsah však v hlavním proudu v podstatě kompletně schází a nanejvýš vzácné jsou i v akademické sféře. Místo toho se po válce etabloval „holokaustový průmysl“, základní stavební kámen „bělošské viny“, která se silně „zasloužila“ o přetrvávající a prohlubující se západní kulturní paralýzu a apatii.

Tato paralýza a apatie coby důsledek Třetí reakce byly dále prohloubeny ještě hlubším židovským zakořeněním a adaptací do organismu evropské civilizace. V období po roce 1945 dochází k masivnímu vzestupu židovského vlivu v Hollywoodu, akademické sféře i tisku, spolu s vpravdě neobyčejným posilováním židovských obranných skupin, z nichž nejvýraznější je newyorská **Liga proti urážkám** (ADL). Ta spolu s podobnými organizacemi se štědrou finanční podporou zámožných židovských mecenášů z prostředí mezinárodního finančnictví i masmédií dosáhla ve veřejném životě důležitosti dalece přesahující početnost skupiny, jejímž zájmům takřka výlučně slouží. Plody jejich úsilí jsou nasnadě: postupné omezování **svobody slova** v zemích s bělošskou většinou, **vytvoření nové koncepce** „zločinů z nenávisť“ a konečně i neutuchající propagace multikulturního státu.

Ten lze ostatně právem považovat za vrchol židovské adaptace po Třetí reakci. Jakákoliv debata o současné „Katedrále“ (pojem vzešlý z prostředí neoreakce, označuje souhrn liberálních civilních kultů od demokracie přes feminismus až po vyzvedávání všemožných menšin – pozn. DP) zájmů, jež nebere v potaz úlohu židovské inteligence a oligarchie při rozšíření, propagaci i ochraně multikulturního státu, je tak jednoduše pokrytectvím. Jasně a jednoznačně důkazy ukazují, že Židé – „jako Židé“ – sehráli zásadní roli při změně směřování americké imigrační politiky mezi lety 1920 a 1960 a že židovská diaspora obecně vzato popisuje sama sebe a chová se nápadně multikulturalisticky (viz např. práce Kevina MacDonalda k **americké historické zkušenosti**, Brentona Sandersona k situaci v **Austrálii** nebo mé vlastní články ke stavu ve **Spojeném království**, **Irsku** i mezinárodnímu *milieu* masové migrace – **zde** a **zde**). Za zmínku jistě stojí i nedávno vydané, nanejvýš zajímavé dílo Judith Goldsteinové *The Politics of Ethnic Pressure: The American Jewish Committee Fight Against*

Immigration Restriction, 1906-1917 (Politika etnického nátlaku: Boj Amerického židovského výboru proti omezením imigrace, 1906-1917), kde autorka mj. píše:

Americký židovský výbor (American Jewish Committee, **AJC** /neplést s American Jewish Congress, **AJCongress** – pozn. DP/) byl zdaleka nejaktivnější a nevlivnější lobbistickou skupinou vystupující proti omezení imigrace... Spolupracoval sice s italskými, německými nebo skandinávskými skupinami, žádná z nich však k otázkám imigrace neprojevila takový zájem, vědomosti ani sofistikovanost přístupu jako AJC. ... V každé svedené legislativní bitvě usiloval AJC o zdržení projednávání testů gramotnosti jako součásti Zákona o imigraci a občanství (počínaje zákonem z roku 1917, rovněž známého jako **Literacy Act** – pozn. DP) i zablokování jejich schválení... Židovští mluvčí ve své kampani proti omezením velebili dlouhodobý postoj otevřenosti imigraci i praxi „kosmopolitní národnosti“.

Skutečnost, že historický vztah Židů a **multikulturalismu** spolu s konceptem „**kosmopolitní národnosti**“ se v posledních letech přidružuje ke snahám mezinárodních finančníků o masovou migraci bez překážek a nekonečnou pružnost pracovní síly, nijak neubírá na intenzitě hlubokému židovskému zájmu a **angažovanosti** v multikulturním projektu. Moderní multikulturalismus napomáhá kulturnímu zachování nepůvodních populací, zatímco potlačuje reakce hostitelské populace prostřednictvím „antirasistické“ legislativy, výchovy i společenské propagandy. Jak podotkl Stuart Schoenfeld, Židé požívají maximální prospěch z obojího.

Výňatek z eseje Andrewa Joyce **Jews in the Cathedral: A Response to Curtis Yarvin** vyšel na stránkách *The Occidental Observer* 17. října 2020.